

[Anne Grete Holmsgård]

ste i denne situation er, at regeringens ophøjede ramme for lønningerne kommer igen-nem.

Og så synes jeg virkelig, det er dybt hykle-risk, når den samme regering i alle mulige andre situationer taler om som et af sine vigtigste ideologiske bomærker, at det enkelte menneske i dette samfund skal have større indflydelse på sine egne affærer. Jeg tror, det var den tidligere socialminister, den nuværende finansminister, der gik så vidt, at han begyndte at tale om selvforvaltning. Det lyder virkelig smukt, men hvordan i alverden hænger det sammen?

Her er der om noget tale om, at man ræk-ker statens forlængede arm frem for at knægte folks muligheder for at påvirke noget, der er så vedkommende i dagligdagen som deres daglige arbejdsbetingelser. Jeg håber meget, at fagbevægelsens medlemmer ikke bøjer nakken, ikke bliver opgivende, ikke bliver frustreret og dermed konkluderer, at det nok alligevel ikke nytter noget, fordi denne rege-ring har et særdeles beslutsomt flertal bag sig i denne sag. Hvis man gør det, vil der nemlig ske det, at regeringen og de radikale vil tage det som et udtryk for – og bruge det i sin agitation – at folk i virkeligheden er meget godt tilfredse.

Jeg er godt klar over, at det ikke er let at skulle gå ud i en langvarig strejke. Det koster både økonomisk og for mange mennesker også personligt, men der er faktisk ikke andet at gøre i denne situation, for bøjer man nakken, vil resultatet være dels det diktat, vi står med i dag, dels at regeringen bagefter vil sige, at folk var nok alligevel meget tilfredse, siden der ikke skete mere. Derfor er det simpelt hen nødvendigt, at man udvider konflikten og gør det her og nu, hvis man ikke vil se aktionsretten eller de brikker, der er tilbage af den, ført hen, hvor den udelukkende er noget, man kan læse om i historiebøgerne.

Jeg tror, det var hr. Nør Christensen, der sagde, at i øvrigt var der ikke noget specielt ved denne situation, den lignede alle mulige andre, hvor der blev foretaget indgreb. I princippet er det rigtigt, at den ligner alle mulige andre, man alligevel gør den det ikke, for man må trods alt sige, at i mange af de andre situationer har man ophøjet en eller anden mæglingsskitse til lov. Det gør man ikke engang her, for det, forligsmanden kom

med, var ikke skrap nok for regeringen; den skulle lige have en tand til.

Og hvad er konsekvenserne så? Ja, real-lønsfaldet vil være en konsekvens, det ved alle, og hvis inflationen i øvrigt indretter sig på det niveau, som statsministeren har for-søgt at få den banket på plads på, nemlig på de 5 pct., bliver det et reallønsfald på i hvert fald 3 pct. i det første år og 3½ pct. det næ-ste år. Og det er en gennemsnitsbetragtning. Mange mennesker vil nemlig opleve et værre reallønsfald, for hvad er det, man gør? Ja, man overlader det til de enkelte områder at ligge og slås om sølle 2 pct., og hvem vil trække det korte strå i det slagsmål? Det vil nogle af de svage grupper.

Og hvad så med arbejdstidsforkortelsen? Jeg synes nærmest, det er pinligt, at man overhovedet tillader sig til at sige, at der er tale om en arbejdstidsforkortelse. Det hand-ler om sølle 13 timer sammenlagt i den peri-ode i 1987, der kommer ind under denne overenskomstperiode. Det er alt, hvad man har at byde på, og det må ikke mindst give de radikale en elendig smag i munden, for er der nogen på den borgerlige front herinde, der har talt om nødvendigheden af en ar-bejdstidsforkortelse, ikke mindst for kvinder-ne, er det de radikale. Og hvad er det så, de står og siger her? Hr. Niels Helveg Petersen sagde: ja, perspektivet er da med. Det er ved Gud også det eneste, der er med, for nogen realitet er der i hvert tilfælde ikke i dette her, til trods for at alle ved, at hvis der skal gøres en effektiv indsats mod arbejdsløsheden, handler det om en kortere arbejdstid her og nu, og det handler det også om, hvis forholdene for de mange lønmodtagere, som er i arbejde, skal være bare lidt mere tålelige. Situationen i dagens Danmark er jo, at i fa-milierne er der to, der går på arbejde, og alle ved, hvor hårdt spændt for de er.

Pillen, der skal få det hele til at glide ned, er denne underlige blanding af tilsætnings-stoffer. Man hæver selskabsskatten fra 40 til 50 pct., og det er til at falde om af grin over, for alle ved, at ingen kan komme uden om at hæve selskabsskatteprocenten i et skattefor-fig, hvornår det så end måtte komme – alle snakker øjensynlig om det stadig væk, uden at man har set nogen realiteter i det – så det kunne man alligevel ikke komme uden om, og så indfører man det her. Samtidig skynder man sig at bruge pengene med den anden